

DESETNICA

Jože Udovič

V bližini tvojega zvestega
prijatelja, viharnega hrasta,
ki so mu misli šumele v čelu,
v bližini brinovih vrtov,
v bližini poljske poti
skozi tvoje mračnosvetle dni
je živela mala desetnica,
tvoja skrivna sestra,
drobna nevesta
mesečnega studenca.

Če se ji je v prsih zganil njen glas,
se je zagledala v daljavo,
in približal se je čist večer,
za njim pa zaupljivo vedra noč
in prižgala je ognje ljubezni.
Včasih je tiho zašepetala nad vodo,
in potok, njej pokoren,
se je svetil vso noč.

Praprotno seme je imela v očeh,
med drobnimi prsmi je nosila
majhno, belo jutro.

Svet pa je čakal teman,
da bo pokopal njene glasove,
in čas je čakal,
da bo po njenih tratah
izkopal grobove.

In odšla je za zmeraj.
Zarasle so se poti
do mesečnega studenca.
Posekali so viharni hrast
in z njegovimi šumečimi
mislimi je zgorela
njena mladost.

Vse dni te gledam,
kako goriš od želje,
da bi vedel, kje spi.
Postavil bi ji grob
iz steklenih skal
jutranje in večerne zarje.

KAPLJE TEME

Jože Udovič

Na vroče roke
mi kaplje
tema.

Pod zemljo
bije
gong globin.

Nobena voda
ne bo več hladna,
nobena sapa
ne bo več čista,
nobena kri
ne bo več rdeča,
nobeno drevo
ne bo več živo,
nobeno seme
ne bo več dar.

Oči bodo prazne,
glasovi mrtvi.

Ruševine
neba
v daljavi.